

3. Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo stwierdzając, (i) że nie może uznać, iż wnoszący odwołanie działał dobrowolnie, (ii) że Komisja była w stanie sama zarządzać projektem i (iii) że wymaga się, aby osoba powołująca się w uzasadnieniu żądania na prowadzenia cudzej sprawy bez zlecenia musi koniecznie działać bez wiedzy zastępowanego.
4. Stwierdzenia Sądu Pierwszej Instancji dotyczące zarzutów bezpodstawnego wzbogacenia i prowadzenia cudzej sprawy bez zlecenia z jednej strony i zarzutu uzasadnionych oczekiwań z drugiej strony są niespójne.
5. Uzasadnienie oddalenia skargi wnoszącego odwołanie opartej na zarzucie nieumyślnego, względnie umyślnego naruszenia zobowiązań umownych jest błędne. Sąd powołał się na brak dostatecznego uzasadnienia żądania przez wnoszącego odwołanie, podczas gdy stan faktyczny niniejszej sprawy jest oczywisty biorąc pod uwagę szczególne okoliczności, związane z wykonywaniem przez Komisję uprawnienia do windykacji zgodnie z Rozporządzeniem Finansowym.
6. Sąd Pierwszej Instancji błędnie orzekł, że (i) brak jest dowodu na okoliczność, że zapewnienia, na które powołuje się wnoszący odwołanie, zostały udzielone na spotkaniu, które odbyło się w dniu 2 października 1998 r., i (ii) że bardzo mało prawdopodobne jest, aby takie zapewnienia zostały udzielone.
7. Sąd Pierwszej Instancji błędnie orzekł, że niesporządzenie przez Komisję protokołu ze spotkania w dniu 2 października 1998 r. stanowi dowód nieformalnego charakteru tego spotkania. Orzekając w ten sposób Sąd niesłusznie nie wziął pod uwagę możliwości, że Komisja udzieliła przedmiotowych zapewnień w ten czy inny sposób. Ponadto Sąd błędnie ocenił sposób, w jaki zapewnienia zostały wypowiedziane, nie uwzględniając kontekstu, w jakim to miało miejsce, a mianowicie, że Komisja nie zobowiązała się do niczego innego jak do zapłacenia wynagrodzenia za wykonanie świadczenia zgodnie z warunkami umowy, na co Komisja dysponowała już stosownymi środkami budżetowymi.

(¹) Dz.U. L 356, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Liège (Belgia) w dniu 5 lutego 2007 r. — Etat belge — SPF Finances przeciwko S. A. Les Vergers du Vieux Tauves

(Sprawa C-48/07)

(2007/C 82/38)

Język postępowania: francuski

Oznaczenie sądu krajowego

Cour d'appel de Liège (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Etat belge — SPF Finances

Strona pozwana: S.A. Les Vergers du Vieux Tauves

Pytanie prejudycjalne

Czy ustawa z dnia 28 grudnia 1992 r. — dokonująca zmiany treści art. 202 code des impôts sur les revenus 1992 poprzez odwołanie się do dyrektywy Rady 90/435/EWG (¹) z dnia 23 lipca 1990 r., przewidująca wymóg posiadania przez odbiorcę dywidendy udziału w kapitale spółki, która ją wypłaciła — nie powtarzając *expressis verbis* wymogu posiadania prawa pełnej własności i zgodnie z wykładnią przedstawioną przez stronę pozwaną uznając w sposób dorozumiany posiadanie prawa użytkowania udziałów w kapitale za wystarczające do skorzystania ze zwolnienia z podatku od dywidend, jest zgodna z ww. dyrektywą dotyczącą udziału w kapitale, a konkretnie z jej art. 3, 4 i 5?

(¹) Dyrektywa Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz.U. L 225, str. 6).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel (Belgia) w dniu 6 lutego 2007 r. — Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding przeciwko NV Firma Feryn

(Sprawa C-54/07)

(2007/C 82/39)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Arbeidshof te Brussel (Belgia).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding.

Strona pozwana: NV Firma Feryn.